„Ma sain sedda omma hobbose nahha eest, mis eile õhtu ärra müisin.“

„Se on töeste ausaste malsetud!“ ütles suur Klaus, ja jooksis koio, wõttis mattra, ja matterdas omma nelli hoost surmuks; nülgis nahhad mahha ja sõitis nendega linna.

„Nahku! Nahku! Kes tahhab nahku osta?“ hüdis temma möda ulitsaid.

Kingseppad ja parkalid ruttasid küssima, kui palju ta nende eest rahha tahhab.

„Üks wakka täis rahha igga nahha eest“, wastas suur Klaus.

„Olled sa hull?“ hüdsid keik. „Mõtled sa, et meil rahha wakkaga möeta on?“

„Nahku! Nahku! Kes tahhab nahku osta? hüdis ta jälle; agga igga ühhele, kes temma käest küssis mis nahhad maksta, kostis temma: „Üks wakka täis rahha.“

„Ta tahhab meid pilgata!“ ütlesid nemmad, ja kingseppad wõtsid omma panrihmad, ja parkalid omma nahk põlled ja wirrutasid nendega suurt Klausi.

„Nahku! Nahku!“ laimasid nemmad tedda „küll meie sinno nahko pargime, sinna rahwa naerus, et so pihhad ülles kerkiwad, kui muttimulla unnikud. Kasi linnast wälja, kahhejalgne rahhawakk!“ sõimasid nemmad, ja suur Klaus andis jätku sammule, et agga hingega minnema peaseks. Küll ta

abbalud ja niuded teadsid, mis teggu kingseppad ja parkalid temma taggumesse poolega teinud.

„Oi! Oi!“ ütles temma kui koio tulli, „sedda peab pissike Klaus keit ärrawastama. Ma tahhan tedda mahha liia.“

Agga koddo olli pissitesse Klausi suur emma seddamaid ärra surnud. Wannamoor olli küll kurri ja öel temma wasto olnud, siiski leinas pissike Klaus kurbtusses; ta panni surnu omma soja sängi, et nähha saaks, kas ta weel ellusse töusep. Issi agga istus ta nurka järje peale tukkuma.

Südda ööst astus suur Klaus tuppa, kirwes õlal. Ta teadis küll, kus pissikesse Klausi säng olli, läks senna, ja löi kirwe põhjaga wannamoori pähhä, mõtteldes et se temma pissike kaim olli.

„Waata niiüd!“ ütles ta, „te mulle weel pussi!“ ja siis läks ta koio.

„Se on töeste üks wägga kurri inimenne“, mõtles pissike Klaus. „Ta tulli mind surmuks lõma; hea on et wanna eit tük aega enne jubba külm, muido olleks ta niiüd saand ärratappetud.“

Niiüd panni temma wanna eide pühhapäise riidesse, laenas nabre käest hobbose, rakkendas selle wankre ette, asjutas surnu tahha wankre otsa peale istuksille, nenda et ta sõites mitte mahha ei wõind kukkuda, ja pistis läbbi metsa minnema. Hommiko warra tulli ta ühhe suure kõrtsu jure, kus ta hoost puhhatas ja issi tuppa astus, suruft wõtma.